

affligat, vel periculis objiciat, etc.; multo ergo perfectius fuit hujusmodi consensus et concordia in appetitu Christi. D. Thomas autem exponendus et intelligendus videtur de appetitu et voluntate, quasi ex propriis operantibus et se moventibus; voluntas enim, quanquam ex impetu naturæ fugiat ejusdem naturæ incommoda, tamen ex propria perfectione et libertate potest contrarium velle, et naturæ impetum moderari et vincere; at vero appetitus sensitivus sua sola virtute hoc non potest, quamvis ex motione superioris rationis possit in hujusmodi affectum inclinari. Et hoc probat ratio D. Thomæ, scilicet, quia motus hujus appetitus non se extendit usque ad voluntatem Dei: est enim hoc verum de ipso appetitu sua tantum virtute se movente; motus enim a voluntate et ratione potest ferri in objectum corpori disconveniens quoad sensum, apprehensum sub ratione convenientis confuse existimata, seu apprehensa ex vi superioris motionis, quanquam ipsa ratio convenientiæ, et modus ejus per sensum distincte non apprehendatur, ut latius aliis locis explicatur, tractando de motu charitatis, pœnitentiæ, et similibus.

4. Solutio ad secundum non indiget expositione. De solutione vero ad tertium dicemus disputatione sequenti.

ARTICULUS VI

Utrum in Christo fuerit contrarietas voluntatum¹.

1. Ad sextum sic proceditur. Videtur quod in Christo fuerit contrarietas voluntatum. Contrarietas namque voluntatum attenditur secundum contrarietatem objectorum; sicut etiam contrarietas motuum attenditur secundum contrarietatem terminorum, ut patet per Philos., in 5 Phys.² Sed Christus secundum diversas voluntates contraria volebat; nam secundum voluntatem divinam volebat mortem, quam refugiebat secundum voluntatem humanam. Unde Athanasius dicit, in lib. adversus Apollinarem³: Quando Christus dicit: Pater, si possibile est, transeat a me calix iste; et tamen non mea, sed tua voluntas fiat; et iterum: Spiritus

¹ 3, distinct. 17, art. 2, q. 2 et 3. Et opusc. 2, c. 230.

² Text. 49, usque ad 52, to. 2.

³ In lib. de Natur. hum. suscepta, non procul a fin., tom. 3.

promptus est, caro autem infirma, duas voluntates hic ostendit, humanam, quæ propter infirmitatem carnis refugiebat passionem, et divinam ejus, promptam ad passionem. Ergo in Christo fuit contrarietas voluntatum.

2. Præterea, ad Gal. 5, dicitur quod caro concupiscit adversus spiritum, et spiritus adversus carnem. Est igitur contrarietas voluntatum, quando spiritus unum concupiscit, et caro aliud. Sed hoc fuit in Christo, nam per voluntatem charitatis, quam Spiritus Sanctus in ejus mente faciebat, volebat passionem, secundum illud Isai. 53: Oblatus est, quia voluit; secundum autem carnem, passionem refugiebat. Ergo erat in eo contrarietas voluntatum.

3. Præterea, Luc. 22 dicitur, quod factus in agonia prolixius orabat. Sed agonia videtur importare quamdam compugnationem animi in contraria tendentis. Ergo videtur quod in Christo fuerit contrarietas voluntatis.

Sed contra est, quod in determinatione sextæ Synodi dicitur¹: Prædicamus duas naturales voluntates, non contrarias (juxta quod impii asserunt hæretici), sed sequentem ejus humanam voluntatem, et non resistentem vel reluctantem, sed potius subjectam divinæ ejus atque omnipotenti voluntati.

Respondeo dicendum, quod contrarietas non potest esse, nisi oppositio attendatur in eodem et secundum idem. Si autem secundum diversa, et in diversis existat diversitas, non sufficit hoc ad rationem contrarietatis, sicut nec ad rationem contradictionis, puta, quod homo sit pulcher aut sanus secundum manum, et non secundum pedem. Ad hoc ergo quod sit contrarietas voluntatum in aliquo, requiritur primo quidem quod secundum idem attendatur diversitas voluntatum. Si enim unius voluntas sit de aliquo fiendo secundum quamdam rationem universalem, et alterius voluntas sit de eodem non fiendo secundum quamdam rationem particularem, non est omnino contrarietas voluntatum. Puta, si rex vult suspendi latronem propter bonum publicum, et aliquis ejus consanguineus nolit eum suspendi propter amorem privatum, non erit contrarietas voluntatis, nisi forte in tantum se extendat voluntas hominis privati, ut bonum publicum velit impedire, ut conservetur bonum privatum; tunc enim circa idem attenditur repugnantia voluntatum. Se-

¹ Habetur in Epist. Agatho. ad VI Synod. general., et legitur ibi, actione 4, et recipitur actione 8.

cundo autem requiritur ad contrarietatem voluntatis, quod sit circa eandem voluntatem. Si enim homo vult unum secundum appetitum rationis, et vult aliud secundum appetitum sensitivum, non est hic aliqua contrarietas; nisi forte appetitus sensitivus in tantum prævaleat, quod vel immutet vel retardet appetitum rationis; sic enim jam ad ipsam voluntatem rationis perveniret aliquid de motu contrario appetitus sensitivi. Sic igitur dicendum est quod, licet voluntas naturalis et voluntas sensualitatis in Christo aliquid aliud voluerit, quam voluntas divina et voluntas rationis ipsius, non tamen fuit aliqua contrarietas voluntatum. Primo quidem, quia neque voluntas naturalis, neque voluntas sensualitatis repudiabat illam rationem, scilicet, quæ divina voluntas, et voluntas rationis humanæ in Christo passionem volebat. Volebat enim etiam voluntas absoluta in Christo salutem humani generis; sed ejus non erat velle hoc in ordine ad aliud. Motus autem sensualitatis ad hoc se extendere non valebat. Secundo, quia neque voluntas divina, neque voluntas rationis in Christo impediatur aut retardatur per voluntatem naturalem, aut per appetitum sensualitatis. Similiter etiam nec e contrario voluntas divina vel voluntas rationis in Christo, refugiebat aut retardabat motum voluntatis naturalis humanæ, et motum sensualitatis in Christo. Placebat enim Christo secundum voluntatem divinam, et etiam secundum voluntatem rationis, ut voluntas naturalis in ipso, et voluntas sensualitatis, secundum ordinem suæ naturæ moverentur. Unde patet, quod in Christo nulla fuit repugnantia vel contrarietas voluntatum.

Ad primum ergo dicendum, quod hoc ipsum, quod aliqua voluntas humana in Christo aliud volebat, quam ejus voluntas divina, procedebat ex ipsa voluntate divina, cujus beneplacito natura humana motibus propriis movebatur in Christo, ut Damasc.¹ dicit.

Ad secundum dicendum, quod in nobis per concupiscentiam carnis impeditur aut retardatur concupiscentia spiritus, quod in Christo non fuit. Et ideo in Christo non fuit contrarietas carnis ad spiritum, sicut in nobis.

Ad tertium dicendum, quod agonia non fuit in Christo quantum ad partem animæ rationalem, secundum quod importat concertationem voluntatum ex diversitate rationum procedentem. Puta, cum aliquis, secundum quod ratio considerat unum, vult hoc; et secundum quod

considerat aliud, vult contrarium. Hoc enim contingit propter debilitatem rationis, quæ non potest judicare quid sit simpliciter melius. Quod in Christo non fuit, quia per suam rationem judicabat simpliciter esse melius, quod per ejus passionem impleteretur voluntas divina circa salutem generis humani. Fuit tamen in Christo agonia, quantum ad partem sensitivam, secundum quod importat timorem infortunii imminentis, ut dicit Damasc.¹ in 3 libro.

COMMENTARIUS.

Sub titulo hujus articuli comprehendit D. Thomas tam voluntatem divinam Christi, quam humanam rationalem et sensitivam; nam, quia præcedenti articulo docuerat, secundum aliquam rationem potuisse in his voluntatibus reperiri diversitatem, et veluti quoddam genus discordiæ, ideo in hoc articulo explicat hanc diversitatem non fuisse talem, ut veram oppositionem vel contrarietatem induceret, aut inter voluntatem divinam et humanam, aut inter voluntatem humanam et appetitum sensitivum inter se; quia illi diversi motus harum voluntatum, quamvis interdum circa eandem materiam versarentur, sub diversis tamen rationibus, et ita erant moderati et inter se compositi, ut unus alium minime impediret. Quæ omnia D. Thomas diffuse et satis clare explicat.

Solutiones argumentorum tractabuntur commodius disputatione sequenti.

DISPUTATIO XXXVIII,

In quinque sectiones distributa.

DE ACTIBUS VOLUNTATIS HUMANÆ CHRISTI, EORUMQUE DIVERSITATE ET EFFICACIA.

Divus Thomas pauca de his actibus voluntatis Christi hoc loco tradit, vel quod reliqua communia sint cuilibet humanæ voluntati, vel quod nonnulla, quæ propria Christi esse videntur, superius, q. 13 et 15, satis ab eo indicata sunt; ad complementum autem doctrinæ, ad brevem quamdam summam redigemus ea quæ ad hos actus voluntatis Christi pertinent, et trademus aliqua, quæ in superioribus ommissa sunt, ut facilius et commodius intelligi possint. Primo ergo explicabimus varios actus hujus voluntatis. Secundo, concordiam eorum cum divina voluntate.

¹ Lib. 2 Orth. fid., c. 15, a med.

¹ C. 18, 20 et 23.

Tertio, eorum efficaciam in omnibus quæ Christus Dominus sua humana voluntate voluit.

SECTIO I.

Utrum in humana voluntate Christi fuerit omnis varietas actuum, quæ in humana voluntate esse solet.

1. Brevis resolutio hujus dubitationis est, exceptis pravis actibus, qui rectæ rationi consentanei non sunt, fuisse in Christi voluntate fere omnia genera vel modos actuum qui in humana voluntate esse solent, accommodate distributionem intelligendo de omnibus generibus seu modis actuum, non de singulis individuis vel speciebus, quod per se constat, et ita breviter explicari et probari potest, revocando hos actus omnes ad sex capita, seu sex partitiones sub quibus omnes contineri videntur.

2. Primo ergo dividi potest actus humanus in bonum et malum, seu turpem et honestum, de quibus constat honestos actus fuisse in Christo, et ex q. 7, colligi potest fuisse in omni specie virtutis, quæ perfectioni beatitudinis non repugnat; de actibus vero malis, q. 15 ostensum est, neque fuisse in Christo, neque esse potuisse.

3. Secundo dividi potest actus voluntatis in necessarium et liberum; et utrumque inventum fuisse in Christi voluntate, ex tractatis in disputatione præcedenti satis constat.

4. Tertio, dividitur in naturalem et supernaturalem; et manifestum etiam est utrumque genus istorum actuum fuisse in Christi voluntate, quia neque gratia in illo otiosa fuit, neque impedivit naturam, quominus proprios actus sibi accommodatos eliceret; unde superius, quæst. 7, ostendimus virtutes supernaturales et infusas, et naturales seu acquisitas, et utrarumque actus perfectissimos in Christo Domino fuisse.

5. Quarto, dividi potest actus voluntatis ex D. Thoma, 1. 2, q. 8, et sequentibus, in simplicem voluntatem, intentionem, electionem, consensum, usum et fruitionem, et quacumque ratione hi actus inter se distinguantur, certum est omnes illos, tam in naturali ordine, quam in supernaturali, potuisse a Christi voluntate exerceri. Ratio est, quia latitudo istorum actuum pertinet ad perfectum modum operandi, et tendendi in finem libero et rationali modo; Christus autem in utroque ordine gratiæ et naturæ perfectissime opera-

tus est propter finem, vel amando illum, et tendendo per media in consecutionem illius, vel fruendo illo jam consecuto.

6. Quinto, possunt actus voluntatis distinguari ad eum modum quo supra distinximus affectus appetitus sensitivi; quanquam enim illi actus, solum prout sunt in appetitu sentiente, passionum nomen obtinuerint, quia illi proxime fiunt cum motione corporis et humorum ejus, tamen dubium non est similes affectus perfectiori et altiori modo in voluntate reperiri. Quod de Christi Domini voluntate facile inductione ostendi potest; fuit enim in illo amor Dei et proximi, odium peccati, spes gloriæ corporis sui, et exaltationis sui nominis; desperatio vero, vel in illo non fuit, præsertim circa hæc objecta, quia fuisset rationi contraria, vel certe solum fuit circa aliquid malum corporale proprium, aut spirituale alienum; sic enim desperare potuit aut fugam mortis seu passionis suæ, aut correctionem hominum damnatorum. Deinde fuit in eo desiderium gloriæ Dei et redemptionis hominum, juxta illud Lucae 22: *Desiderio desideravi hoc pascha manducare vobiscum, antequam patiar*; et consequenter etiam esse potuit fuga mali contrarii. Fuit etiam audacia, quatenus est voluntas efficax aggrediendi pericula ob majus malum superandum, vel bonum obtinendum; est enim hic actus fortitudinis, quæ est perfectissima virtus; quem actum indicant illa Christi verba: *Surgite, eamus hinc, ecce, qui me tradet, prope est*, Marc. 14; et illa Joan. 18: *Jesus itaque, sciens omnia quæ ventura erant super se, processit et dixit eis: Quem queritis?* etc. De ira etiam, quatenus esse potest iusta voluntas vindicandi aliquod malum, satis ex dictis supra, q. 15, constat in Christi voluntate fuisse, et per se etiam evidens est in supremo iudice esse valde necessariam. Similiter etiam manifestum est, gaudium seu fruitionem perfectissimam in Christi voluntate semper fuisse; solum ergo de tristitia et timore nonnihil dubitationis superest, quam post sectionem sequentem commode explicabimus.

7. Sexto et ultimo dividi potest actus voluntatis in efficacem et inefficacem, quos alii absolutum et conditionatum vocant, quia actus efficax absolutus est in ordine ad executionem, est enim talis actus principium operandi, et solet explicari hac voce, *volo*; actus vero inefficax solum est complacentia quædam seu displicentia, ut bene explicuit Scotus, in 2, d. 6, q. 1, et explicatur hac voce, *vellem*.

Et dicitur actus conditionatus, non quia, ut est in voluntate, conditionem includat, id enim intelligi non potest, cum sit simplex quædam affectio, re ipsa adhærens voluntati simpliciter et absolute; sed quia ex parte objecti conditionem quamdam includit, ut implicite, quatenus fertur in objectum sub una præcisa ratione consideratum, ac si esset separata ab illis conditionibus quæ illius executionem impediunt; vel etiam interdum explicite per intellectum considerata et apposita conditione ipsi objecto, ut in 1. 2 latius explicatur. De hoc ergo duplici genere voluntatis, quomodo fuerit in voluntate Christi, sequenti sectione explicandum est.

SECTIO II.

Utrum in voluntate Christi fuerint actus efficaces et inefficaces.

1. De actibus efficacibus voluntatis Christi, quod in illo fuerint perfectissimi, nulla est difficultas, aut dubitandi ratio; constat enim, per hos actus operatum esse omnia virtutis opera, et divinæ voluntati ac jussioni obsecutum esse; ac denique mortem ipsam suscepisse: *Oblatus enim est, quia ipse voluit*; in qua voluntate, ut Paulus ait, sanctificati sumus, per illam enim nostram redemptionem perfecit. Quod vero etiam interdum actus aliquos inefficaces habuerit, satis probant verba illa Matth. 26: *Pater, si possibile est, transeat a me calix iste*, quibus suum affectum indicat; illum autem non fuisse efficacem et absolutum ostendunt verba sequentia: *Non sicut ego volo, sed sicut tu*; eum autem affectum non solum in appetitu sensitivo, sed etiam in voluntate fuisse constat ex VI Synod., act. 4, et 11, ubi ex hoc loco probatur humana Christi voluntas, quod etiam probant multa testimonia Sanctorum, quæ ibi adducit Agatho, in epistola quæ habetur act. 4; et alia afferuntur act. 10, et nonnulla alia statim referam. Hoc etiam confirmant illa verba Marci 7: *Neminem voluit scire, et non potuit latere*. Quo loco utitur etiam Agatho supra, intelligendusque est necessario de voluntate aliquo modo inefficaci, ut in sectione ultima hujus disputationis latius dicam.

2. Ut vero rationem explicemus, propter quam Christus hos actus elicit vel assumpsit, queri hoc loco potest, an hi actus fuerint in voluntate Christi, ut natura est, an vero ut est ratio superior vel inferior, quarum vocum significationem satis D. Thom. hoc loco indi-

cavit, et latius tradidit 1 p., q. 41, art. 2; 79, art. 9; 1. 2, q. 10, art. 1; q. 74, art. 7; et ex dicendis etiam constabit.

3. *Quomodo actus inefficaces fuerint eliciti a voluntate Christi ut natura.* — Primo igitur certum est, interdum fuisse hos actus in voluntate Christi, ut natura est; quod aliqui ita explicant, ut dicant hos actus non fuisse vere elicitos, sed tantum esse ipsum naturale pondus voluntatis ad bonum suæ naturæ. Quæ sententia solet tribui Scoto, in 3, d. 15 et 17. Sed falso illi imponitur, oppositum enim docet, sicut et cæteri Theologi, et ex loco Evangelii aperte colligitur hanc voluntatem fuisse actum elicitem in Christo; quia non dicitur aliquis velle, nisi id quod per actum elicitem aliquo modo vult, et in nobis constat hujusmodi actus inefficaces esse elicitos, sunt enim vitales actus. Alii existimant hos actus tunc esse elicitos a voluntate ut natura, quando sunt omnino necessarii; quod videtur sentire Marsil., in 3, q. 41, art. 3, in 4 parte illius. Sed, licet fortasse in nobis sæpe accidat ut similes actus ex necessitate fiant, non est tamen simpliciter hoc necessarium ut dicantur procedere a voluntate ut natura. Neque in Christo Domino habere potuit locum talis necessitas; in nobis enim provenit ex motione appetitus sensitivi prævenientis considerationem rationis, et secum trahentis voluntatem, antequam libertate sua uti possit; unde si alias voluntas et ratio tam perfecte sint dispositæ ad operandum, ut semper perfecta advertentia rationis antecedit motionem appetitus, non est unde oriri possit talis necessitas, quando objectum ipsum necessario non rapit voluntatem, ut est in amore et visione beata. Cum ergo in Christo Domino nunquam appetitus rationem perturbare aut prævenire potuerit, ut supra, q. 15, probatum est, non est unde pati potuerit necessitatem quoad exercitium in exercendis his actibus. Dicuntur ergo tunc eliciti a voluntate ut natura, quando procedunt ex sola inclinatione naturali quam voluntas habet ad commodum suum, vel naturæ suæ, et tunc habere possunt, saltem per se loquendo, necessitatem quamdam quoad specificationem; quia, cum natura propensa sit ad suum commodum, si actus procedunt ab hac naturali inclinatione, necesse est ut sint illi conformes; quia ergo Christus habuit veram humanam naturam, ad illius veritatem ostendendam permisit interdum voluntati suæ operari ex inclinatione naturæ, quæ recta est et honesta, et ideo as-

sumpsit hos actus procedentes ab ipsa voluntate, ut natura est; quæ doctrina sumitur ex D. Thoma et Cajetano hic, et supra, q. 14, art. 2. Addi vero potest, in ipsa voluntate ut natura distingui posse superiorem et inferiorem partem, quia in eadem voluntate intelligi potest naturalis inclinatio ad ultimum finem suum, et ad alia propter ipsum, quæ est suprema inclinatio voluntatis. Potest etiam intelligi naturalis propensio ad corpus, ad prosequenda ea quæ sunt commoda parti sentienti, et sub utraque ratione verum esse potest elicuisse voluntatem Christi, ut naturam, huiusmodi actus, maxime tamen sub posteriori ratione, ut ex dictis patet.

4. *Etiam ut ratio superior et inferior potuit elicere voluntas Christi actus inefficaces.* — Dico secundo, etiam potuisse voluntatem Christi, ut rationem superiorem et inferiorem, elicere hos actus. Ita sentit D. Thomas in 3, d. 17, quæst. 1, articulo 2; et ibi Gabr.; Marsil., dicta q. 11; et colligitur etiam ex D. Thoma infra, q. 21, art. 2, ubi dicit rationem fuisse in oratione Christi sensualitatis advocatam; et ex Scoto, d. 15; et ex Cajet. supra, q. 13, art. 4, ad 1; et imprimis iidem actus, qui sunt a voluntate ut natura, quatenus aliquo modo liberi sunt, possunt dici esse a voluntate ut ratione. Deinde interdum potuit habere Christus hos actus circa objecta quæ non pertinebant ad proprium commodum, sed ad amorem amicitiae, vel ad alias superiores et honestas rationes; sic enim potuit desiderare omnium salutem ex charitate, quamvis sciret non omnes fore salvandos; sic etiam, Matthæ. 9, voluit latere, non quidem ex impetu naturæ, sed ex humilitate, ut nobis esset exemplum. Et eodem modo voluit, per hunc affectum, signum suæ vehementis tristitiæ exhibere, tum ad gravitatem nostrorum peccatorum ex acerbitate suæ tristitiæ declarandam, tum ad consolationem nostram, ut, cum saniles affectus patimur, in difficultatibus superandis, vel doloribus perferendis, non despondeamus animum, sed per deliberatam voluntatem hunc affectum superemus. Similiter etiam Hilar. et Hieronym. exponunt appetivisse Christum fugam mortis, non solum ex naturæ inclinatione, sed etiam propter vitandam ruinam Judæorum, quæ fuit etiam expositio Origenis, tractat. 35 in Matth., et lib. 2 contra Celsum; quæ si non excludat affectum naturalem supra explicatum, sed præter illum hunc adjungat, neque impossibilis est, neque ullum habet

inconveniens. Ratio vero est, quia hi actus sunt honesti, et non repugnant alicui perfectioni Christo Domino debitæ.

5. *Objectio. — Responsio.* — Scio nonnullos auctores non admittere hos actus imperfectos nisi in voluntate, ut natura est, quo modo videntur loqui Capreol., et Mai., et Durand., in 3, d. 17, quibus favere videtur D. Thomas in his articulis, et infra, q. 21, art. 4; et ratio est potest, quia proprie non dicitur operari voluntas, ut ratio, nisi quando ex efficaci intentione finis de mediis deliberat; et quando hoc modo non operatur, semper actus procedit ex naturali pondere, vel ipsius voluntatis, vel alicujus virtutis in ea existentis, ut charitatis, vel alterius similis. Et ad hunc modum operatur semper illos actus imperfectos. Sed hæc differentia, ut existimo, tantum est in modo loquendi; nos enim dicimus voluntatem operari magis ut rationem quam ut naturam, quando non operatur ex appetitu proprii commodi ipsius naturæ; præsertim quia interdum etiam ex intentione alicujus finis potest quis habere actum inefficacem desiderandi medium secundum se utile, etiam si hic et nunc non apprehendatur ut possibile, vel eligendum, qui actus potuit esse in Christo, ut ex dictis patet. Nec D. Thomas repugnat; loquitur enim præcipue de actu efficaci, et de electione quæ fit secundum rationem, ut patet ex art. 5.

6. Scio etiam Cajetanum, infra, q. 46, a. 7, specialiter negare hos actus in voluntate Christi, ut est ratio superior. Sed non video propriam aut singularem rationem, nisi fortasse diverso modo nominibus utamur. Fortasse enim ipse non vocat rationem superiorem, nisi quando operatur per rationes superiores, et versatur circa res æternas, et Deum ipsum, circa quem non videtur Christus habere hos actus imperfectos, sed tantum perfectos. Ego vero existimo rationem superiorem recte vocari, quotiescunque per rationes et regulas æternas ad operandum movetur, etiamsi materia, circa quam operatur, res suprema non sit, quia formalis ratio potentiae magis ex objecto motivo, quam ex materia circa quam versatur, sumenda est. Præsertim quia salus proximorum et gloria Dei res superiores sunt, et suo modo æternæ, circa quas versari poterant dicti actus, ut explicatum est. Unde Medina hic, art. 5, etiam in aliis beatis admittit huiusmodi actus inefficaces, ortos non ex solo impetu naturæ, seu ex incommodo illius, sed ex aliis rationibus

superioribus; Christus enim, quia erat in statu passibili, potuit utraque ratione huiusmodi actus seu affectus elicere; beati autem, qui omnino sunt extra viam, et nullum pati possunt naturæ incommodum, non habent huiusmodi actus procedentes illo modo ab impetu naturæ, possunt tamen habere aliis rationibus, ut dictum est; quanquam Cajet. supra, dicto loco, utrumque neget, cui videtur favere D. Thomas hic, articulo quinto, ad 3, et 1. 2, quæst. 19, art. 10, ad 1. Sed in priori loco exponendus est juxta dicta de actibus procedentibus ex aliquo incommodo naturæ, seu carnis passibilis, de qua expresse divus Thomas loquitur; in loco autem posteriori loquitur de actu absoluto, et non tantum de inefficaci. Unde addo etiam in beatis, qui sunt omnino extra viam, posse interdum esse hos actus inefficaces procedentes a voluntate, ut natura est, non quia habeant aliquem dolorem, vel quia timeant aliquid incommodum naturæ, sicut accidebat in Christo, sed ex aliis causis; ut, verbi gratia, anima beata appetit corpus suum, et resurrectionem ac gloriam ejus, ut constat Apocal. 6; illud autem desiderium est per voluntatem inefficacem procedentem ab appetitu naturæ, quæ aliquo modo imperfecta est, donec corpore et animo sit beata.

SECTIO III.

Utrum in voluntate Christi fuerint actus timoris et tristitiæ.

1. Oportet distinguere in ipsamet voluntate rationali Christi superiorem et inferiorem portionem, seu rationem, quoniam in singulis propria et singularis est difficultas. Primo igitur certum est, actum timoris habuisse locum in suprema portione voluntatis Christi, nam ad illam pertinet filialis timor Dei, quem in Christo fuisse constat ex illo Isai. 11: *Replevit eum spiritus timoris Domini*; et supra, q. 7, late hoc declaravimus, agentes de dono timoris.

2. Secundo, certum etiam est, in inferiori parte ejusdem voluntatis habuisse locum verum timorem, ut constat ex illo Marc. 14: *Cœpit pavere, et tædere*. Hunc enim locum non solum de sensibili timore, sed etiam de naturali timore voluntatis Christi intelligit Damasc., lib. 3 de Fide, c. 18 et 23, ubi refert Athan., qui hoc habet lib. de Incarn., post medium, exponens etiam verba illa Joan. 12: *Anima mea turbata est*, de rationali parte animæ Christi; Cyrillus etiam, lib. 4 in Joan.,

c. 1, idem docet; et lib. 10 Thes., c. 3, addit, orationem Christi Domini in horto ex timore mortis esse profectam; et inde colligit fuisse in Christo voluntatem humanam; sentit ergo hunc timorem ad illam voluntatem pertinuisse. Ratio vero facile colligi potest ex dictis supra, q. 15, de simili passione appetitus sensitivi; nam idem objectum, quod potest excitare timorem in appetitu sensitivo, potest etiam excitare in voluntate; imo in his affectibus, qui naturales sunt et innoxii, sicut voluntas ex natura sua comitatur appetitum, ita in Christo permissa est naturali modo operari; nulla est enim ratio cur fuerit impedita, neque cur potius hic affectus admissus fuerit in appetitu sensitivo, quam in voluntate, cum in utraque potentia esse potuerit, et deservire ad veritatem naturæ ostendendam, et alioqui naturale sit ut hæc duæ facultates se invicem juvent, seu comitentur.

3. Dico tertio, in Christi Domini voluntate secundum portionem inferiorem fuisse verum actum tristitiæ. Est communis sententia et certa; colligitur ex D. Thoma hic; clarius supra, q. 15, art. 6, ad 4; tenet Alens., 3 p., q. 17, memb. 2, art. 5, § 2 et 3; Henric., Quodl. 8, q. 7; Durand., d. 15, q. 2; Bonav., d. 16, q. 1. Et probatur ex verbis Matt. 16: *Tristis est anima mea*, quæ intelligit de tristitia voluntatis; Agath. Pap., in epist. quæ refertur VI Synod., act. 4; et Sophro., in epist. quæ habetur eadem Synod., act. 11; habetur etiam in edicto Constantini approbato a Leone Pap. II, ut refertur in eadem Synod., act. 18, ubi in hanc sententiam referuntur Gregor. Nys., lib. contra Apoll.; Athanas. et Cyril., locis paulo antea citatis; et Epiphani., qui hoc sentit hæresi 66; dicit enim non potuisse Christum esse capacem huius tristitiæ, nisi haberet animam rationalem; quod videtur exposuisse Hieronym., Matth. 26, his verbis: *Qui irrationalem animam sumpsisse Christum suspicantur, dicant quo modo contristatur, et perfecte noverit causas tristitiæ*. Eandem sententiam habet Damasc., lib. 3 de Fide, c. 26. Ratio vero eadem est quæ in assertionem præcedenti tacta fuit, quia hic affectus etiam est naturalis et innoxius, et habuit in Christo sufficientes causas ex parte objecti, et apprehensionis ejus, et ex natura rei connexus est cum tristitia sensus, nisi impediatur; non oportuit autem in Christo impedi, præsertim cum ad satisfaciendum pro nobis accommodatissimus sit, non minus quam tristitia sensibilis